

Publicerad 11 juli 2013

Per Friman och Joakim Berg firar tio år som Duo Friberg. Bland annat firar de med radioprogram längre fram under året. Fotograf: unknown

Mycket musik med små medel

Konsertrecension Sommarmusik i Kyrkans Hus Det går som en dans Duo Friberg: Per Friman, saxofoner och Joakim Berg, slagverk Musik av: J.S. Bach, Béla Bartók, Bill Wheelan m fl

Ordet kammarmusik, musik att utföras på en kammare, indikerar att det rör sig om få musiker och få instrument.

Duo Friberg, som senast gästade sommarmusiken 2009, spelar trots den udda sättningen saxofoner och slagverk all den musik den vill spela. Ett instrument är ju just bara ett instrument, ett medel, en kanal för musiken, som med rätt handhavande fungerar bra i de flesta sammanhang.

Mest är det marimban som Joakim Berg spelar på, och som ofta axlar pianots roll som ackompanjemang och motor. Marimban är förtrollande: med mystiskt, mjukt svävande

träklang för den tanken till Karibien, naturljud och urfolkens spel på ihåliga stammar.

Men i denna den minsta av alla grupper måste också melodispelaren få ut största möjliga variation. Per Fribergs täta, välskötta klang kan vara mjuk och ledig men också bryta mot marimban med frän skärpa, eller bli stor och svulstig när det behövs. Båda musikerna är obekymrad tekniska, samspelta och samintonerade - till exempel i de tricksiga figurerna i Griegs "Anitras dans" där de avlöste varandra utan smolk.

Dans var kvällens tema. Den första Piazzolla-tangon var glad och ljus, som vår standardbild av en dansad tango. Den andra, improvisatoriska, talade konserttangons vemodiga språk; känsligt spelad och en av kvällens höjdpunkter, med en saxofon inlevelsefull som en mänsklig röst.

Amerikanska Sherrie Maricle bidrog med ett originalverk, ett preludium byggt på fluktuerande klanger kryddat med vandrade melodislingor i något av engelsk folkton, följd av en "Funk" med svängiga rytmfigurer. "Amline" var ett marimbasolo med ljus balladmelodi över en ständigt underliggande rörelse; här hördes hur komplett detta instrument musicerar på egen hand.

I en av Béla Bartóks rumänska folkdanser böljade varje fras fram och åter, så att man såg hur dansarna tog fart, stannade och tog fart igen. I en annan glimtade det orientaliska med smäktande slingor.

Det var mest i den snabba finalen man saknade ett rytminstrument mer distinkt än marimban, som hade kunnat ge riktigt sväng. Med hjälp av fotpedaler till bastrumma och tamburin lades denna dimension dock till i den vackra svit av irländsk folkmusik som blivit känd som "Riverdance", också det verkliga publiknumret för kvällen. En tontät, virtuos småländsk polska från Loftahammar, med fläskigt marimbaunderlag eller bara en livligt sysselsatt tamburin, kan svänga gott den med.

Så tager man vad man haver på musikens område, och spelar mycket med små - eller i varje fall få - medel.

Susanne Holmlund

060-197278

susanne.holmlund@st.nu